

ΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

"Ενα αύτοκρατορικό γεγομά. "Οπου ό λέων έπιτιθεται άκαδεκτος έναντι του Πατριάρχου. Μιά συγκινητική σκηνή. Ο αύτοκράτωρ παρευσίσει τέ παιδί του στούς ἄρχεισεις! Η έξορια του Νικολάου. Ο μεναχές Εύδημος έκλεγεται Πατριάρχης. Ο Κωνσταντίνος Πορφυρογέννητος στέφεται βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων. Ο θάνατος του Λέοντος. Ο ἀντιβασιλεὺς Ἀλέξανδρος. Τὰ μαρτύρια του Πατριάρχου Εὐθύμιου κατ' εκείνη την περίοδο αύτοκρατόρες κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δ'.

Τὸ ιδίῳ βράδι τῆς ἡμέρας, πῶν Ἐλαύη χώραν τὸ ἐπειδόμενον, πῶν ἀναρρέουσα στὸ προηγούμενον φύλλο, μετατοῦντος τὸν αὐτοκαρπόντων καὶ τὸν Πατράρχου Νικολάου, ὁ Δέσποινας πάρεστρεψας στὰ ἄνάκτορα σπουδῶν ἀληθικῶν, καὶ στὸν ἀρχονταῖον

“Εξαφαν, στην έπιδροτη, ούτως αντιστέκονται κληροκοπεία και στον αρχικόνα την αναγνώσθησαν αντιστέκονται κληροκοπεία, στρεψόμενος προς τα παρασκήνιμαν Πατριάρχη, Αρχιερατού, παρονόμη θλον, νά τον μιλά δριμυτάτα. Τούν θημότε τις πινοσχέσεις του καὶ τις καλακείες του καὶ πεπίτια τὸν ἀπεκάλεσε ἀπρωτάντα εἴδωρο καὶ πεντάν.

"Επειτα, πάρηντος μαζί του τούς ανωτέρους κληρουκούς στή Ιδία-
ίτερα διαιρεσιμάτα του, τους μήλους με δάκρυα στά μάτια, αναφέ-
ροντάς τους πόσο δυστυχής ήτρε πρέσβης στοδες τρεις προγονώμενους γά-
μων τους και έπειτα, ἀφού τους παρουσίασε τὸ παιδί του, τὸ στρωμα
στὴν ἄγκαλον για καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ τὸ εἰλογήσουν καὶ νὰ
προσευχθῶν για αὐτό. Τὴν πυργακάλεσην ἀντῆ
σκηνῇ ἔκανε πολλοῖς ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους νὰ
παλακάσσουν καὶ, ἀπανθροπεύτησε τὸν Πατριάρ-
χη, νὰ θεῦνται μὲ τὸ μέρος τοῦ Λέοντος.

"Επει τά πρόγματα γοργύ-γοργά τραβούσαν πρὸς μία οἰσία λίσι για τὸ Λέοντα. Ἐν τομεταξεί-
ζαντανά απὸ τὴν Ρώμη καὶ οἱ ἀτε-
σταλμένοι τοῖς Πάτρα, φέροντας τὴν Ἑγκυδί^{τη}
τον γιὰ τὸν τέταρτο γάμο τοῦ αὐτοκράτορος,
γιατὶ στὸν διπτυχία Ἑκκήσια, δουτὶ τέταρτο
γάμου δὲν απογορεύεται, ή αιτοῦσι τῷ Λεοντὶ^{το}
τοὺς εἰληφεντανά πολὺ φυσικόν. Ὁ Πατιάραχτος
Νικόλαος ἀρνήθηκε τότε νάρθη σὲ δουαδηπότη^{το}
ἐπικοινωνίαν μὲν αιτοῦσι τοὺς Σένοντς, οἱ δὲ
ποιοι, κακῶς ἔλεγε, «εἰχαν πάει στὸν Πάτρα
γιὰ νὰ τοὺς κηρύξουν τὸν πόλεμο». Μᾶ διεξ
αντεῖ νὴ ἐνέγγειες τοῦ πῆγαν χαμένες, γιατὶ^{το}
τὸ μεγαλείτερο μέρος τοῦ Κλήρου ἐξαγορά-
στηκε απὸ τὸν αὐτοκράτορα καὶ τὸν ἑγκατέ-
λιψε. «Οσοι πάλι τοῦ ἔμεναν πιστοί, ἔξορ-
στηκαν, δις διον, στὸ τέλος δὲ Λέων, για' ν'^{το}
παλλάξῃ τὸν Κλήρον ἀπὸ τὴν ἐνδιδούσα τοι^{το}
κακῶσι, ἀπόφασεν νὰ λάθη μέτρα καὶ ἐναν-
τίον αιτοῦ τὸν Ιδίου.

"Ετοι, τὴν 1 Φεβρουαρίου, κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἐποικιανοῦ ἀνακτορικοῦ γεύματος, ὁ αὐτοκράτορας ἄρχοις καὶ νάν τὸν καταγέλνην δημοσίᾳ γὰρ τῆς σχέσεις των μὲ τὸν δινάστη Δούκων καὶ γὰρ τὴν προδοσίαν. "Ἐπειτα ἀπὸ αὐτοῦ, τὴν ἡλιή μέρα, διέταξε νὰ συλλάθονται τοι Νικόλαον καὶ νά τὸν στείλουν ἐπαν-

Σὲ λίγες ήμέρες κατόπιν συνήλθε η Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ἐπεκνώσωσε τοι τὸ γάμον του αὐτοκράτορος καὶ κατάργησε τὴ διαταγὴν, διὰ τῆς δοτούσας ἀπαγορεύσατον ἡ εἰσόδου του στὰς ἔκκλησις. Μὰ ἐπειδὴ ὃ Νικόλαος, πα' ὅλη τὴν ἔξοια του, ἔξανθλουθούσε νὴ ἐπιμένει στὴν ἄγρησι του, ὃ αὐτοκράτορας τὸν ἔκαλε νὰ ὑποβάλῃ τὴν παρατίσσην του. Αὐτὸς δὲ τὸν ἀναγκάστηρα νὰ ἀποκόψῃ, γιατὶ φοβόταν μήπως ταῦτα τὸν καταδωλῶντα εἶχατά προδοσία. Εἰς ἀντικαταστάσιν του ο Μητροπολίτης ἀνέβασαν στὸν Πατριαρχικὸν θόρυβο τὸν εἰσαθῆ καὶ απότροπο μοναχὸν Εὐθύνιο, δούποιο, παρὰ τὶς ἀρχιεκκλησίας ἀντιστάθησεν του ν' ἀποδεχθῆ τὸ ἀξιώματον, ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὶς ὑποκύψη την οπις παραλήσεως τῶν Ἐπισκόπων, τῶν ἀπεσταλμένων τοι Πάτρας καὶ τοῦ αὐτοκράτορος.

Μὲ τὸν συμβιβασμὸν αὐτὸν ὁ Λέων κολακεύεται νὰ πιστεῖ διὰ εἰχε τεματισθεῖ, σύμφωνο μὲ τὴς ἐπινοίες του, τὸ ζῆτρα τοῦ τετάρτου γάμου του. Στὴν πραγματιστήρα δόμοις, δὲ από τας του, ἀληθῆν σολίζει εἰχε δημιουργήθηκε διδόθηκε Ἐκκλησίᾳ. Ο Κλήρος εἰχε κωμιστεῖ στὰ δύο καὶ οι μισοὶ πεντάδες ήσαν μὲ τὰ μέρη τοῦ Εἰνθυμίου καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ μὲ τὰ μέρη τοῦ Νικολάου. Ἐκείνοι τοις πολιορκοῦσιν

είχαν έξοιστει, ἐπειδὴ ἵπτητον τὸν ἔξοφιτον Πα-
τριάρχην καταδύσεις είλαν διατάχθει καὶ οἱ ἀνάτετοι
ἐπιτάκτοι. «Οὐαὶ αὐτῷ δικαιοῦ τὸ μέτον προκαλοῦσαν
τὴν ἀγανάτην τοῦ λαῶν διεντόν τοις Λέοντος. τῆς Ζωῆς καὶ αὐτοῦ
τοῦ νεῦ Πατριάρχου. Ἐβέλλοντο πυρλαβώμασταν καυθεμενῶν ἐναντίον
τους, χωρὶς νὰ κάνουν διάκρισις τους, μαλοντί οὐ στάσι τοῦ
Πατριάρχου ἵπτησε πάντοτε ἄφογος. «Οταν μάλιστα δὲ Λέων ἔζητη-
σε ἀλλ' αὐτὸν νὰ μημονεύεται καὶ τὸ δύναμι τῆς Ζωῆς, ὑπὸ τὴν ιδι-
ητα τῆς ὡς Αἰγύπιας, στὶς προσειχεῖς ποὺ ἤψαλλοντο στὴν Ἀγία
Σοφία, δὲ Πατριάρχης ἀρνήθηκε διάλιπτος νὰ τὸ δεχτῇ αὐτὸν, παρ'
ὅλες τὶς λειτείς καὶ τὶς ἀπειλές τῆς αὐτοκατείδος καὶ παρ' ὅλη τὴν
ἄρχη τοῦ αὐτοκράτορος, δὲ διδος οκέπτηκε γιὰ μᾶλα στιγμὴ νὰ τὸν
ἐκθνονίσῃ.

συγκατετέθη, στὶς 9 Ἰουνίοι 911, νὰ στέψῃ ἐπίσημως μέρα στὴν Ἀγία Σοφία τὸν ίδιο τῷ Λέωντο, τὸ νεαρὸν Κονσταντίνο Πορφυρογέννητο, βασιλέα τῶν Ρωμαίων. Ἔτσι, χάρις στὴ διτελιατότητά του καὶ τὴν ἐπιμονή του, ὁ Λέων ΣΤ', παρ' οὐλεῖς τῆς αντι-
βούσεις ποὺ συνάντησε, ἐπέτιχε τοὺς σκοπούς του.

TOY XA'INE

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Στὸν ὑπὸ θωροῦσα τὴν κόρη ἐνὸς κύρη
τὰ μάγουλα πᾶχει βρεμένα, χλωμά.
Σὲ πράσινο δέντρο ἀποκάτω είχα γερεῖ
καὶ μέο' στὴν ἄγκαλή την είχα ἀπαλά.

Τής είπα : - «Δέν θέλω τού κύρη τό θρόνο
τ' δλόχυρο μήτε δέν θέλω ριζθί.

Δέν θέλω κορώνα διαμάντινη, μόνο
έσε θέλω νήχω πανώρη παιδί».

— «Δέν γίνεται, τότε δποκρίθη. Στοχάσου κοιμάμαι στὸν τάφον ἐδῶ καὶ καιρό. Τὴ νύχτα μονάχα σιμώνω κοιτά σου, μονάχα τῇ νύχτῃ γιατί σ' ἀγαπῶ !».

Μετάφρ. ΛΕΑΝΔΡΟΥ Κ. ΠΑΛΑΜΑ

δεμόνα το έτος του Αλέξανδρο, του οποίου
ή πρώτη δουλειά ήταν νὰ διώξῃ βάναυσα τὴ Ζωὴ ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ
γ' ἀνακαλέσῃ στὸν πατριαρχικὸ θρόνο τὴν ἐκπτωτὸ Νικόλαο.

Ἐτοι δὲ Πατρόσιος ἔξαγόμενος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδος πόλεων.

Καὶ ποδάρωντα δέσποις εὐναρτίον τοῦ ἐναρέτου Εὐθυμίου καὶ τὸν ἔκαλεν οὐναρτίον τῷ αὐλογητήρῳ ἐνόντων εἰδῶν τὴν Συνόδον, ποὺ εἰκενεῖσθαι τὸ παλάτι. Ἐκεῖ δὲ δινοτιχισμένος Εὐθύμιος, ὃς μόνον ἀναβατιστικόν καὶ κηρυγματικόν ἔκπτωτος, ἀλλὰ δὲ Νικάλος, ληπτομενὸς τῇ θέσι τοῦ, ἤταστα μέρι γε τοῦ σημείου νά τὸν ἔνδοντα κτητηριῶδας, ἐνδόν τοι ἵπποτέρες τοῦ, κατὰ διαταγὴν τοῦ, οἰχήτηραν ἀπέναντι τοῦ, τοῦ δέσποισαν τὰ φύσα, τὸν ἔφοιξαν κάτω, τοῦ δεροίσσων τὰ γένεα, τοῦ δέσποισαν τὰ δόντα τοῦ στο τέλος τὸν δέεισαν τόσο ἄγρα μὲν κλαστικές καὶ γροθές, διότε μηνεύεις ἐπὶ πάντῃ δῆρα διναλιθητος υπὲ, μηδὲ δέσποιντα τὰ δόντα.

και μοις ξεφύγε από το πάντα.
Μά αυτὸν δέ έφτανε μόνο για νὰ καταποθ-
νη τὴ μανία τοῦ Νικολάου, δ ὅποιος ἐννοούσε
νὰ ἔκδυτην δλους ἐκείνους, οἱ δοτοὶ εἶχαν συ-
τελέσει στὴν ἔξοδο τοῦ καὶ στὴ διψυχεία του,
καὶ μῆτρα θύρα τὸν πατέρα Δέρτζα. Τέλος

ΛΑΙ'ΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΖΩΑ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΑ ΚΑΙ ΖΩΑ ΕΥΔΟΓΗΜΕΝΑ

Σὲ προηγούμενο φύλλο γράψαμε γιὰ τὰ ζῶα καὶ τὰ ζωδία, τὰ ίποτα κατὰ τὴν παράδοση εἰνε καταραμένα ἀπὸ τὸ θεό γιὰ διάφορες πακές ποάθεις τους. «Πτάχοντον ὄμως καὶ ζῶα εὐλογημένα ἀπὸ τὸν Θεόν». Τὰ μυρήγκα π. χ. εἰνε εὐδογημένα ἀπὸ τὴν Παναγία. Γι' αὐτὸν τὸ δεωρόν εύτιχα, διὸν τὰ βλέπονταν νὰ σχηματίζουν σειρὰ ἔξι ἀπὸ κανένα σάτη.

Μόνον τὰ εμελιγκώνια, τὰ μεγάλα φτερωτά μυρηγκίκια, δὲν ἀγαπάπαι τὴν Παναγία, γιατὶ κλέβουν τὸ σιτάρι καὶ τὰ εγγενήματα ἀπὸ τὴν άλληνα.

Στὴν Κρήτη τὰ εμελιγκώνια τὰ λένε εμελιτάκοντα καὶ διὸν τὰ ίδονταν σ' ἀλλιάνα τὰ ἔξωράζουν τὰς ἔξεις:

Πιάνουν ἔνα μελιτάκα ἑκεὶ ποὺ λέλει σιτάρι, τὸν δένουν σὲ μᾶλλον στῆ καλωστή καὶ τὸν γυρίζουν γύρω - γύρω στὸ ἀλώνι τρεῖς φορές, λέγοντας :

Μέρμυγκα, πρωτομέρμυγκα,
δὲ πρώτος τῶν μερμύγκων,
πάρε τ' ἀσκέρι σου νὰ πάξ,
στα δέρη, τὰ ψηλά βούνα,
νὰ φάς βόλι καὶ τριβόλι
καὶ τοῦ ἄγραφαθῆς τὴν σύντη.

«Αμα τὸ ποῦν αὐτὸν τρεῖς φορές, οἱ μελιτάκαι
χάνονται !

Ἐπίσης καὶ ὁ εβαθυτάκος, ὁ βάτραχος εἶνε ἀγαπημένος τῶν θεῶν.

Στὴν Κρήτη τὸ ἔχον παφατημένο, πὼς σάν σκοτώση κανένας εβαθυτάκος, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ σπάσῃ τὴν ἡμέρα ἐξελνή καὶ κανένα πάτο.

Πιστεύοντας ἐπίσης οἱ Κρητικοί πὼς τὴν νίντε τῶν Χριστουγέννων μιλῶν τὰ ζῶα στοὺς σταύλους καὶ λένε τὰ παρόντα τοὺς πὲτο θεό... «Αἰτά λα κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἀκούσῃ καὶ δὲν τὰ ἀκούσῃ καὶ κανεὶς πεθάνει. Τὴν ἡμέρα δὲ τῶν Χριστουγέννων κυττάζουν τὶς κόπτες καὶ βγάζουν συμπεράματα».

«Ἄν τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων στέκει
κόπτα μὲ τὸ ένα ποδάρι καὶ κακωπίζει, χωρὶς ἄλλο
βλαστημάτιο τὴν κινά της, γιατὶ δὲν τῆς δίνει
ἀκετὸ φάρι».

«Ἄν ανατανάχῃ ἡ δρινίδα καὶ ἀνοίξῃ τὰ φτερά
της καὶ τὰ χτυπήσῃ, φέρνει μονσταρίο στὸ
στού.

Γιὰ νὰ τὰ ἐμποδίσουνε δῆλα αὐτὰ τῆς φωνά-
ζουν :

— Νά ξεραθῆ !...

«Όταν ἡ κόπτα κάθεται τὴν νίντη στὴν «κοί-
τη τῆς κοιλιάς μου» ἔναν τρόπο βαθὺ καὶ ἀ-
ποστρέψτον, βλέπει καὶ πομπαίνει, χωρὶς ἄλλο,
πρόματα κακά καὶ πάλι τῆς λένε: «Εἴλα ξεραθῆ».

Κακὸ ζῶο, κατὰ τὸν Κυρητικόν, εἶνε ὁ «καβόδες», δὲ κάθοντας.
«Όταν πηγαίνει κανένας πονεύναι καὶ συναντήσῃ κάθοντα στὸ δρό-
μο του, τὸ θεωρεῖ γιὰ συναντήση κακό. Γιὰ τοῦτο πρέπει νὰ σκο-
τώσῃ τὸν κάθοντα ἢ νὰ τὸν πάρῃ μαζὲν του.

«Όταν κανένας ἀπόγνων σὲ καμιαμά δουλειά, τοῦ λένε:

— «Καβόδες τὸν ἀπάντηξεν».

Κι' ἡ γυναίκες καταριῶνται τὸν δχτρό τους :

— «Εἴλα κάμη τοῦ καθοῦ τὴν μορφά!...»

Ἐναὶ ἴπομηνημα, ποὺ ἀπέθυνε στὸν Πάτα Ρόμης Ἀναστάσιο, τὸν ἔ-
ξεστε δῆλες τὶς ἀτύχεις του ἐπὶ τὸν ζητήματος τοῦ τετάρτου γάμου.
χωρακτηρίζοντας ἀμειλικτα τὴν συμπεριφούν τοῦ Λέοντος καὶ ζητῶν-
τας δὲν αὐτὸν τὴν ἐπανόρθωση τῶν σφυλιάτων ποὺ εἶχε διατρά-
ζει δὲ προσπάτορος του τὸν Λέων III. Ἀπατούδης σὲ μὲλλον
νὰ καταδικάσῃ ὁ Πάτας τὴν Ζωή καὶ τὸ γινό της. Παρό-
μια διαδήματος ἔχειν στὴ Ρόμη καὶ δὲν ἀλέξανδρος, δὲ
ποῖος μισούσε τοφερά πότι γινό τὸ ἀδελφοὶ του, δὲ δοποὶς
τοῦ ἔλευσε τὸ δρόμο πότι τὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνο. «Ἄν
τὸ πετύχαιμα αὐτό, δὲ μποροῦσε νὰ τὸν κηρύξῃ νόθο καὶ
νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν μέσην. Ἐπίσης πολλὲς φορές εἶχε σκε-
ψει νὰ ενυποχήσῃ τὸ παιδί αὐτὸν καὶ μενοκόλια σὲ αὐλακοὶ^{τού}
τον κατερθωσαν νὰ τὸν ἀποτρέψουν ἀπὸ τὸ φρούτο αὐτὸν
ογκότο του. Εύτυχος γιὰ τὸν μαρκό Κονσταντίνο, δὲν ἀλέξα-
νδρος πέθανε τὸν Ιούνιο τοῦ 918. Μὰ ποὺ πεθάνη φρόν-
τος νὰ ἴντεται δὲ πρόσδοτο τοῦ Συμβούλου τῆς Ἀντιβα-
σιλεᾶς τὸν Πατριάρχη Νικόλαο. «Ἔζεσε δτι μαρούσε νὰ
νηδολογήσῃ σ' αὐτὸν γιὰ τὴν ξεκαλούσθηση τῆς παλιστείς του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ : «Η συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΑΙΔΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΡΩΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Τὶ γράζουν σὶ μεγαλείτεροι συγγραφεῖς)

«Ἡ γυναίκα, όσο καὶ ἄλλη ήταν περασμένη, μπορεῖ, δη-
ποτε παφαδέχονται δολοὶ οἱ σοφοὶ καὶ οἱ συγγραφεῖς, νὰ ἐρωτευθῆ-
ται αὐτὸς σκεψήκαμε δην θά είχε ἔξαρτεσκό ἐνδιαφέρον, τόσο γιὰ
τὸν ἀναγνώστας μας, δοσ καὶ γιὰ τὰς ἀναγνωστριας μας, η συγ-
κέντρωσις στὴ στήλη ἀυτή ὥστιν τῶν γυναικῶν ποὺ ἐγράφησαν, κατὰ
καιρούς, γιὰ τὸν τελευταῖο ἔρωτα τῶν γυναικῶν.

Κι' αρχίζουν:

— «Ἡ καρδιὰ τῶν γυναικῶν δὲν γηράσκει ποτὲ καὶ μόνο διὰν
πανεὶ νὰ χτυπᾷ, πανεὶ καὶ ν' ἀγαπᾶ.

Ρ Ο Σ Ε Π Ε Ν Τ Ω

— Μονάχα ὁ τελευταῖος ἔρωτας τῶν γυναικῶν ἱκανοποιεῖ τὸν πρόσω-
πον τῶν ἀνδρῶν.

Μ π α λ ζ ά κ

— «Ο ἔρωτας μας γηράς γυναίκας εἶνε θεομητία.

Π ο ν α ν σ ε λ ὀ

— «Ἡ γυναίκες, μονάχα διὰν προσκονταν στὸ φθινόπωρο τῆς ζωῆς
τῶν ξέρουν νὰ κάνουν τοὺς ἀνδρες εὐτυχεῖς.

Μ π α λ ζ ά κ

— «Υπάρχουν γυναίκες, στὶς οἵτις ἡ ὄμητη
ἡλικία εἶνε η πιὸ λαμπρή περιόδος τῆς ζωῆς των.
Ἡ γυναίκες οὐτέτης μπαίζουν μὲ τοὺς λαούς, τοὺς
δοποὶς τὰ παθημάτα τους καὶ η ἡτεις τους τὸν
ἔδιδασκαν τὴν τέχνη νὰ νικῶν.

Ν τ ἐ Λ ε ν γ κ ρ ἐ

— «Υπάρχει μιὰ σκληρὴ τιμωρία γιὰ τὶς γυ-
ναίκες, η οἵτις ἀγάπησαν πολὺ τοὺς ἀνδρες: νὰ
τοὺς ἀγαποῦν καὶ στὰ γηρατεία τους.

Β ε i s

— Πολλὰ νέα κορίτσια δὲν ἔχουν καθόλου
ἐνώπιον μὲς γηρής γυναίκας ηγαπατού τους!
Πολλὰ περιεργά καὶ αὐτό...

Ζ Ι Ι Λ Μ π λ ά κ

— «Ο έρωτος σὲ μὰ γηρά γυναίκα ποιάζει μὲ
τὴν ἐτικέττα ποὺ ἔμεινε σὲ μὲλλον μὰ διεισαντι μπο-
τίλλα.

Σ αν φ λ ε σ ο ν

— «Τὸ μιστεύο τοῦ νὰ μὴ γεράσῃ μὰ γυναίκα
εἶνε νὰ ἐμπενθεῖ ένα ξέρωτα διακοπεῖς. Δὲν γη-
ράσκει κανεὶς διὰν ἀγαπᾶ.

Μ π ε ν ι ν

— Ποτὲ μὰ ἡλικιωμένη γυναίκα δὲν μπορεῖ
νὰ ἐμπενθεῖ πλατωνικὸ ξέρωτα.

Ζ ε ο φ δ

— Μία γονὴ μὲ παλιηκάρι
τοῦ διαβόλου εἶνε ζευγάρι!

(Γαλλικὴ παρομία)

— Γοητὴ ποὺ παφαδίδεται στὶς τρέλλες τῆς ἀγάπτης, ἐρωτοτροπεῖ
μὲ τὸ θάνατο.

(Λατινικὴ παρομία)

— «Τιμάχει, κυρίες μου, ένας έρωτας ποὺ μοιάζει μὲ τὴν ειλογιά.
Οτο πο πλαγή ξέρεται, τόσο πο ἐπικύνθος είνε.

Ρ α μ π ο ι ν τ ἐ

— Γοητὴ ἐρωτευμένη, χειμῶνας ἀνθυπεμόνος.

(Παρομία τοῦ 16ου αἰώνος)

— «Ο έρωτας τῆς γυναίκας βγάζει περαστικές ἀναλαμπές καὶ
αἰσθαθεῖσις διὰν τὴ λάμπα ποὺ σύνει.

Ζ Ι Η Μ π λ ά κ

— «Ἡ γυναίκα μποροῦν ν' ἀγαποῦν σὲ κάθε ἡλικία, μὰ δχι καὶ
ν' ἀρέσουν. Ο έρωτας διὰν καὶ τὰ ιουλιούδια, μονάχα τὴν ἀνοίξη
γοητεῖ.

(Παρομία)

— «Ἡ καλή τούχα δὲν πονούμεται παρὰ στὸ παληὸ μαγαζί.

(Ιστανακή παρομία)

— Τὰ παληὰ τουσκάλια κάνονται καλή τὴ σούτα.
(Πορτογαλική παρομία)

— Τὸ ξερὸ μαλαὶ καίγεται καλύτερα ἀπὸ τὸ χλωρό.
(Ρωμαϊκή παρομία)

— «Ἡ καθοδιὰ δὲν έχει οιτίδες.

(Γερμανική παρομία)

— Μία γυναίκα εἶνε νέα, δοσ μπορεῖ νὰ ἐμπενθεῖ
τησ. Γυναίκα ποὺ δὲν ἀγαπήθηκε ποτὲ, δὲν ἴσηρε
ποτὲ νέα.

Γ κ υ γ i ο

— «Ἡ ήλικια δίνει στοὺς άνδρες τὴν πειθὴ τῆς ἀγά-
πης, ἐνώ στὶς γυναίκες δίνει τὴν ἀγάπη τῆς πειθα-

(Παραισκήνη παρομία)

